

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 8/04-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 14. januára 2004 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. M. B., bytom Z., zastúpeného advokátom Mgr. M. U., Z., vo veci porušenia jeho práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Banskej Bystrici v konaní vedenom pod sp. zn. 37 Cb 113/94 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. M. B. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 9. decembra 2003 doručené podanie Ing. M. B. (ďalej len „sťažovateľ“), bytom Z., zastúpeného advokátom Mgr. M. U., Z., označené ako „Sťažnosť proti porušovaniu základných práv a slobôd podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s § 49 a nasl. zákona č. 38/1993 Z. z. v znení neskorších predpisov“. Z jeho obsahu vyplynulo, že od 22. novembra 1993 prebiehalo pred Krajským súdom v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) konanie o zaplatenie istiny vo výške 430 113 Sk s 18 % úrokom z omeškania

v čiastke 18 698 Sk žalovaným J. L., S. L. V uvedenom konaní vydal krajský súd platobný rozkaz pod sp. zn. 1 Rob 411/93 dňa 22. februára 1994, ktorým zaviazal žalovaného uhradiť sťažovateľovi žalovanú sumu s príslušenstvom. Proti platobnému rozkazu podal žalovaný odpor, na základe ktorého vo veci začalo konanie pod sp. zn. 37 Cb 113/94. Krajský súd vo veci rozhodol rozsudkom z 25. marca 2002, ktorý sa stal právoplatným 9. októbra 2003 (po tom, ako o podanom odvolaní rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom sp. zn. 6 Obo 149/02 z 2. júla 2003). Sťažovateľ namietal, že dĺžka konania, ktoré vyústilo do právoplatného rozhodnutia vo veci, bola neprimerane dlhá a celé konanie poznamenané prieťahmi. Od ústavného súdu sťažovateľ požadoval, aby *„Ústavný súd Slovenskej republiky v náleze vyslovil, že konaním, resp. nečinnosťou Krajského súdu v Banskej Bystrici bolo porušené moje ústavou zaručené právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a to právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Zároveň žiadam, aby mi bolo priznané aj primerané finančné zadosťučinenie vo výške 1.000.000,- Sk, ako náhrada nemajetkovej ujmy“*.

II.

Ústavný súd je podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) s účinnosťou od 1. januára 2002 oprávnený konať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ktorými namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd upravených buď v ústave, alebo v medzinárodnej zmluve o ľudských právach, ak o ich ochrane nerozhoduje iný súd. Podmienky konania ústavného súdu o sťažnostiach, ako aj ich zákonom predpísané náležitosti sú upravené v zákone Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), pričom nesplnenie niektorej z nich má za následok odmietnutie sťažnosti už pri jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Ústavný súd preto predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde a skúmal, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 citovaného zákona.

Ústavný súd sa zaoberal základným právom na konanie súdu bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ktorého porušenie sťažovateľ namietal. Ústavný súd pri prerokovaní sťažnosti už pri predbežnom prerokovaní skonštatoval, že sťažovateľ napáda zbytočné prietahy v konaní v dobe, keď konanie pred Krajským súdom v Banskej Bystrici už bolo právoplatne skončené.

Podľa svojej ustálenej judikatúry (II. ÚS 32/00, III. ÚS 116/01, IV. ÚS 61/02, I. ÚS 116/02) „ústavný súd poskytuje ochranu základnému právu podľa čl. 48 ods. 2 v čase, keď toto porušenie trvalo. Ak preto pri predbežnom prerokovaní sťažnosti ústavný súd zistí, že tie konania, v ktorých sťažovateľ namietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, boli právoplatne ukončené ešte pred podaním jeho sťažnosti na ústavný súd, takúto sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú“.

Keďže uvedené skutočnosti vylučovali ďalšie konanie ústavného súdu o sťažnosti sťažovateľa, bolo ju potrebné už po jej predbežnom prerokovaní odmietnuť pre jej zjavnú neopodstatnenosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. januára 2004